

„AZ ÉV LEGJOBB THRILLERE... IZGALMAS ÉS SZÓRAKOZTATÓ ÍRÁS.”

– THE WASHINGTON TIMES

BRAD THOR

Grand
Selection

AZ IDEGEN
ÜGYNÖK

BRAD THOR

AZ IDEGEN ÜGYNÖK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*Scottie Schwimernek –
aki a világ legjobb médiajogásza, és még ennél is jobb barátja.
Köszönet mindenért, amit értem tettél.*

Amikor a rossz emberek összeállnak, a jóknak társulniuk
kell, különben egyenként elbuknak, cseppet sem sajnált
áldozatként egy hitvány küzdelemben.

– Edmund Burke (Csányi Szilvia fordítása)

1. fejezet

Péntek

A CIA védett objektuma

Al-Anbar tartomány, Irak

SZÁZKILENCVENHÁROM centiméteres magasságával és százhuszonnégy kilójával Ken Berglund rendkívüli látványt nyújtott. Karja-itetoválások, arcát vastag, szőke szakáll fedte.

– Mindjárt kész a rostélyos! – kiáltotta.

Az udvaron gyülekező társai és az asztal gyanánt felállított öreg kő-tömböt körülülő nők ujjongásban törtek ki. Valaki elindított egy Charlie Daniels-dalt az iPhone-ján, és egyre több sör került elő a hűtőtáskából.

Tökéletes este volt egy kis sütögetéshez. Az elhagyatott sivatagi erőd felett felragyogtak a csillagok a kékesfekete égbolton, és hűvös szellő űzte el a nappal melegének utóját. Az ember egy pillanatra el is feledkezhetett róla, hol is van valójában.

Egészen addig, amíg a szeme rá nem tévedt a karnyújtásnyira lévő módosított M4-es gépkarabélyokra, vagy a férfiak oldalán lógó .45-ös

pisztolyokra. Amint az ember észrevette ezeket, a kellemes este illúziója máris szertefoszlott. Senki sem fegyverkezik fel így egy vacsorához. Kivéve, ha a vacsorát háborús zónában szolgálják fel, mint ebben az esetben.

Ashleigh Foster a veszéllyel mit sem törődve indult neki két barátnőjével ennek az utazásnak, mely akár az *Arábiai Lawrence* egyik jelenete is lehetett volna: kellemes hétvége a romantikus, homokkal körülölelt kastélyban, a végtelen sivatagban, időnként egy-egy felbukkanó tevével.

Természetesen, mint a CIA hírszerző tisztje, Ashleigh nem volt ennyire naiv. A jordániai Ammanban lévő amerikai nagykövetségen dolgozott, így naprakész volt a helyi információkkal kapcsolatban. Valójában ő válogatta, titkosította és küldte el a megszerzett adatokat Virginiába, a CIA Langley-ben található bázisára.

Irakban nincsenek biztonságos helyek, és ez kétszeresen igaz Anbarra. Bár az ISIS még nem nyomult ennyire mélyen a tartományba, mindez csupán idő kérdése volt.

Ashleigh barátnői is tudták ezt, lévén a nagykövetség munkatár-saiként nemcsak a jordániai, de a szomszédos iraki és szíriai helyzet-ről is folyamatos tájékoztatást kaptak. Tudták, hogy amit tesznek, rendkívül veszélyes.

A veszély azonban részét képezte hétvégi tervüknek. Kalandra indultak, a kalandoknak pedig izgalmasnak kell lenniük. És mégis mi lehetne izgalmasabb, mint két napig bulizni a CIA egyik védett objektumában?

Pénteken korán leléptek a melóból, és csak annyi időre ugrottak haza, hogy összepakolják a ruháikat, és felvegyék a követség egyik raktárából kicsempészett négy hatalmas hűtőtáskát, melyeket

mindenféle földi jóval, többek között steakekkel, jégkrémmel, sörrrel és fánkokkal töltöttek fel.

Mintha csak három tavaszi szünetre készülő koleszos csitri lennének, bepattantak Ashleigh Toyota Land Cruiserébe, feltekerték a hangerőt, és a Karameh–Turaibil-határ felé irányították az autót.

Alig három órával később felvillantották diplomata-útleveleiket, melyekkel könnyedén átjutottak mind a jordán, mind az iraki ellenőrző pontokon. Ashleigh pasija és két társa a közelben várták őket.

Ken Berglund, az amerikai hadsereg egykori rangere a CIA szigorúan titkos félkatonai szervezeténél, a SAD-nél szolgált.

Hattagú csapatával több mint egy hete rostokoltak a romos sivatagi erődben arra várva, hogy a CIA végre zöld utat adjon akciójuknak, melynek értelmében majd behatolnak Szíriába, és megragadnak egy értékes ISIS-célpontot.

Berglund csapata már igencsak az ellátmánya végét járta, amikor Langley tudatta velük, hogy célpontjuk újfent helyet változtatott, ami újabb várakozást jelent számukra. A CIA ugyanis még egypár napig megfigyelés alatt akarta tartani a célpontot, hogy kiderüljön, kikkel lép kapcsolatba. Végére is ők döntenek.

Siess és várj, valahogy így néz ki egy megszokott CIA-művelet. Ha pedig Langley úgy dönt, hogy várni kell, akkor nincs mit tenni.

Közben azonban Berglund is döntést hozott. Miért ne lehetne az ellátmányozásukat egy kicsit izgalmasabbá tenni?

Ashleigh-vel hónapok óta nem látták egymást, így amikor beavatta a lányt a tervébe, az rögtön belement. Ha még a pénteki imaidő előtt elindulnak, nem lesz semmi baj. Amman és a határ között amúgy sincs mitől tartani. Egyébként is, Ashleigh-nél van fegyver, és nem jön zavarba, ha használnia kell a Glockját.

Ashleigh-t exkatona apja már egészen kiskorában megtanította lőni. A CIA gyakorlatain kívül önszorgalomból is sokat gyakorolt, és kifejezetten élvezte, ha a lőtéren lepipálhatja azokat a férfiakat, akik voltak olyan ostobák, hogy alábecsüljék.

Ez volt az egyik olyan tulajdonsága, amit Berglund imádott benne. Nemcsak hogy dögös, dél-floridai lány, de talpraesett is. Semmitől sem fél, könnyörtelen, és egy cseppet sem érdekli, mások szerint mit kellene tennie.

Az apja persze megpróbálta lebeszélni. Hallani sem akart róla, hogy a lánya a Közel-Keletre menjen, és mindent megtett azért, hogy az Államokban tartsa őt. Ashleigh azonban megtalálta a módját, hogy elérje, amit akar.

Mindig ez történt, és ez egy kicsit aggasztotta Berglundot. Sokszor pajzánkodtak FaceTime-on, Berglund pedig aggódott, hogy Ashleigh-nek ez egy idő után kevés lesz, és keres magának valakit a követségen vagy diplomata körökben, akitől többet kaphat.

Nem tudta elviselni a gondolatot, hogy esetleg valami európai diplomata majom, vagy ne adj' isten egy *Huurée!*-t kántáló tengerészgyalogos a követségről elcsábítsa Ashleigh-t. Nem számított, hány szabályt kellett megszegnie, hogy kihozhassa ide, a sivatagba.

De, ahogyan az általában lenni szokott, az első rossz döntést újabban követik.

A steak és csinos lányok ötlete más férfiaknak is megtetszett a szakaszában, így aztán Ashleigh két barátnőjét is meghívták.

Abban viszont mindannyian egyetértettek, hogy ami a terepen történik, az a terepen is marad. Langley-ben senkinek nem kell tudnia semmiről.

Berglund visszafordult a rostélyosokhoz, és kilencven fokban elforgatta őket, hogy tökéletes rácsozott minta süljön a felületükre.

Ezt még egy dallasi étteremben tanulta, ahol a főiskola alatt dolgozott.

Fantasztikus lakomának ígérkezett. Ashleigh még egy könnyű saláta hozzávalóit is ki tudta csempészni a követségről. Bárcsak minden bevetés ilyen kellemes lenne!

Berglund az elkészült steakeket egy tányérra pakolta, a vállára kanyarította az M4-esét, és az asztal felé indult. Éjjellátó szemüveggel felszerelt sisakja társaiéval együtt precíz sorba rendezve hevert a földön.

Berglund néhány lépés után hallotta meg az aknavető éles sivítésát. Kiejtette a kezéből a steakeket, és az asztalhoz rohant.

– Aknavető! Fedezékbe, fedezékbe! – ordította.

2. fejezet

FORRÓ, ÉLES SZIKLADARABOK repültek a levegőbe, ahogy az első akna a földre csapódott. Azonnal két újabb lövedék követte.

A katonák igyekeztek összeszedni a felszerelésüket, majd egymás után ordították, hogy harcra készek.

Miközben a kijelölt pozíciójuk felé rohantak, Berglund elkapta Moss nevű újoncát, és a nőkre mutatott.

– Vidd le őket a lyukba!

A lyukat annak idején, amikor az erőd még büntetés-végrehajtási intézményként működött, föld alatti kihallgatóhelyiségként használták az irakiak. Ashleigh és a barátnői számára a lyuk számított a legbiztonságosabb helynek.

– És hozd ide a géppuskát! – üvöltötte túl Berglund a robbanások hangját.

Moss a lépcső felé terelte a nőket, miközben a záporozó aknák hatalmas darabokat robbantottak ki a falból. Az erőd egyetlen még álló tornyát is találat érte.

A lépcső alján lévő hatalmas fémajtót egy kővel támasztották ki. Moss beterelte a nőket a helyiségbe, felnyalábolta a tizkilós

könnyűgéppuskát, és annyi .338-as Norma Magnum lőszert vett magához, amennyit csak elbírt.

– Húzódjatok a falhoz, és ki ne gyertek, amíg értetek nem jövünk!
– utasította a nőket.

Aztán félrerúgta a követ, és a vállával nekifeszült a nehéz fémajtónak. Mire az ajtó bevágódott, Moss már félúton járt a lépcsőn felfelé.

Odakint, az erőd romos falain javában folyt a tűzharc. Berglund kontrollált sorozatokban sütötte el hangtompított karabélyát, amikor Moss kirohant az udvarra.

– Igyekezz már azzal a géppuskával!

Moss odarohant hozzá, ledobálta a lőszeresdobozokat, és hozzáfogott felállítani a géppuskát.

– Levitted őket a lyukba? – kérdezte Berglund.

Moss már éppen válaszolni akart, amikor egy újabb akna süvített el felettük, és az udvarra csapódott. A lépcső közelében robbantotta ki a falat, méterekre onnan, ahonnan Moss felrohant.

– Levitted őket a lyukba? – ismételte Berglund túlharsogva füle csengését.

– Biztonságban vannak! – ordította vissza Moss.

Berglund délkelet felé mutatott a fegyverével.

– Legalább ötvenen vannak, talán többen. AK-kkal és RPG-kkel.

– De kik ezek?

– *Ki a faszt érdekel?* Sorozzad őket!

Moss elhúzta a biztonsági reteszt, belenézett a géppuska tetejére erősített éjjellátó lencsébe, és tüzet nyitott.

A .338-as Norma Magnum lőszer elképesztően pontos és kivételesen erős. Hatótávolsága kétszáz yard, de hatszáz yardra lévő célponthoz is el lehet vele találni. A General Dynamics könnyűgéppuska

percenként ötszáz löszert képes kiokádni magából, és Moss nem farkodott.

Hiába kergetett azonban szét egy csapatnyi támadót, rögtön egy újabb bukkant fel. Már minden irányból jöttek. Mindenütt ott voltak.

Moss hatszor váltott pozíciót, miközben egyik társuk lerohant a lyukba a maradék lőszerükért.

Berglund a titkosított műholdas telefonján már kapcsolatba lépett Langley-vel. Égetően szükségük volt információra. *Kik ezek? Hányan vannak? Vannak baráti egységeik a körzetben, akik a segítségükre siethetnek?* Langley nem szolgált jó hírekkel.

Bárkik is támadtak rájuk, szakaszuk vakon harcolt, mert a CIA drónja nem volt a bázison. Egy másik UAV csak húsz perc múlva érne föléjük. Átpozicionálni egy műholdat legalább harminc percbe telik.

Berglund tudta, hogy nincs harminc percük. Talán még húsz sem. Hamarosan elfogy a lőszerük, akkor pedig számukra véget ér a harc.

Ráadásul, mivel titkos akcióban vettek részt, senki sem tudott róla, hogy az SAD-csapat Irakban van. A CIA ennek ellenére azért nem hagyja csak úgy meghalni az embereit.

A jordán határ másik oldalán, egy elhagyatott raktárban egy tizenyolc kerekű kamion várakozott. Hosszú, fehér pótkocsijában két módosított Hughes/MD 500-as helikopter lapult behúzott rotorlapátokkal.

– Gyerünk, gyerünk! – ordította a CIA szakaszparancsnoka, ahogy a gépeket kigörgették a pótkocsiból, és sietve előkészítették őket felszálláshoz. A csapat rekordja négy és fél perc volt kamiontól felszállásig. Ahhoz, hogy időben odaérjenek Berglund csapatához, két percen belül el kellett indulniuk.

A helikoptereket, melyek az amerikai hadsereg MH-6 Little Birdjeinek CIA-s megfelelői, B tervként állították fel a jordán határ

túloldalára. Az A terv lett volna Berglund csapata. Három külön járművön behatolnak Szíriába, csuklyát húznak az ISIS-célpont fejére, majd visszatérnek. A helikoptereket csak arra az esetre állították készenlétbe, ha valami balul sülné el.

Egy ilyen félreeső vidéken senki sem számíthatott ekkora horderejű támadásra, főleg, hogy elvileg senkinek sem lett volna szabad tudnia az akcióról. Berglund csapata most mégis csapdába esett, és talán csak percek vannak hátra. A helikopteres csapat pedig még csak nem is tudott az erőd alatti lyukban lapuló nőkről.

A szakaszparancsnok sűrgetve forgatta meg mutatóujját a levegőben, ezzel jelezve a pilótáknak, hogy indítsák be a motorokat.

– Izzítsátok be! Gyerünk, gyerünk, gyerünk!

Négy szerelő felcsatolta és a helyére illesztette a gépek fegyverrendszerét, majd a raktárt megtöltötte a felpörgő motorok éles hangja.

Néhány pillanattal később a rotorlapátok belehasítottak a levegőbe, a raktár laza ablaktáblái pedig egymás után hullottak ki a vibrációtól.

Amikor a másodpilóták a levegőbe emelték hüvelykujjaikat, a szakaszparancsnok utasítást adott a raktárajtók kinyitására, a helikopterek pedig elindultak.

Az MD 500-asok tökéletes összhangban rugaszkodtak el a betonkifutótól, a kijáráshoz repültek, majd a levegőbe emelkedtek.

A csapat egy perc tizennyolc másodperccel javította meg saját rekordját. Emberfeletti teljesítményük talán meg is menthette volna Berglund csapatát.

Azonban három kilométerre az erődtől, éppen amikor a két másodpilóta beélesítette a helikopterek fegyverrendszereit, két föld-levegő rakéta befogta hajtóműveik hőjét. Esélyük sem volt.

Berglundnak nem volt szüksége Langley tájékoztatására, hogy tudja, mi történt. Saját szemével látta a robbanásokat az éjszakai

égbolton. Karabélyá utolsó tárát is kiürítette, majd a pisztolyáért nyúlt.

A maga bumfordi texasi módján azt gondolta, hogy jópofa beszólás volt, amikor érkezésükkor úgy üdvözölte Ashleigh-t és barátait, hogy „Üdv az Elveszett Erődben!”. Most már egy cseppet sem számít, hogy ez önbeteljesítő jóslat volt, vagy a sors iróniája.

Járműveiket megsemmisítette az aknatűz, a helikoptereket pedig lelőtték, így nem maradt más választásuk, mint hogy a végsőkéig harcolnak. Ha valahogy tudnának is keríteni vadászgépeket Jordániában, már biztosan későn érnének ide. Ennyi volt.

Berglund világéletében harcos volt, és harcoshoz méltóan akart meghalni. Büszkén, minél több ellenséget megölve. Csupán két dolgot bánt meg. Hogy nem tudta jobban elrejtetni Ashleigh-t és barátait, és hogy nem volt esélye megenni a steakjét.

Szása Basejevet lenyűgözte a látvány. Az amerikaiak keményebben küzdöttek, mint valaha is hitte volna. Amikor kifogytak a lőszerből, késeikkel és puszta kézzel harcoltak tovább.

Csupán ketten maradtak életben, de már rajtuk sem lehetett segíteni. Odaintett a videósnak, hogy igyekezzen, és lásson munkához.

Végigsétált a kőtörmelékkel borított udvaron, és a hűtőtáskákhoz indult. Lesepergte a törmeléket az első tetejéről, elővette a zseblámpáját, és felnyitotta a tetejét. Belenyúlt, *jéggel* volt tele. *Elképesztő luxus a sivatag közepén.*

Ez után sorban megvizsgálta a hűtőtáskákat. *Többpalacknyi rozé? Sütemények? Jégkrém?* Bármennyire is dekadensek az amerikaiak, ez azért még egy CIA-akcióhoz képest is furcsa.

Az utolsó hűtőtáska mellett steakek heverték szanaszét a földön. Basejev lehajolt, és megérintette az egyiket. Még meleg volt. Kilencet számolt össze. *Kilenc steak egy hatfős osztagnak.*

Néhány amerikai elég nagydarab volt, talán úgy tervezték, hogy többet is megesznek. Ez azonban még mindig nem magyarázta meg a borokat. Az amerikai férfiak, főleg a katonák, inkább sört vagy tömény szeszt ittak. Ha ittak is bort, biztosan nem rozét.

Valami nem stimmelt. A hűtőtáskák olyan dolgokkal voltak tele, amiket az emberek piknikekre és afféle amerikai beach partikra visznek. Néhány lépéssel arrébb megcsillant valamin a zseblámpájának fénye.

A kötörmelék alól egy strasszkövekkal borított iPhone-t húzott ki. Jelszóval védett képernyője pókhálósra tört ugyan, de a háttérként beállított képen tisztán kivehető volt az egyik CIA-s. Egy nőt csókolt. Micsoda szerencse!

Basejev a levegőbe emelte a telefont, és arabul kiáltott oda embe-reinek.

– Egy nő is van itt – ordította. – Egy *amerikai* nő! Ha megtaláljátok, a tietek lehet.

A dzsihadisták ujjongásban törtek ki, és többen is a lépcső felé si-ettek.

A föld alatti járat végén lévő fémajtót csak ketten tudták megmoz-dítani. Az első benyomuló férfi két lövést kapott a mellkasába, és egyet a homlokába. Újabb tűzharc kezdődött.

Ez azonban sokkal rövidebb ideig tartott, mivel Ashleigh-nél csak két tartaléktár volt.

Amikor kifogyott a pisztolya, a dzsihadisták benyomultak a lyukba. Ashleigh irodista kollégáinál még fegyver sem volt.

Néhány pillanat múlva elszabadult a pokol.

3. fejezet

Vasárnap

Bécs, Ausztria

S COT HARVATH MEG SEM PRÓBÁLT ELREJTŐZNI. Azt akarta, hogy lássák. Ez volt a terv. Gyorsan és minél véresebben végrehajtani a feladatot, majd eltűnni. Az osztrákok persze majd sajnálkoznak, de a megbízás politikai visszhangjai nem rá tartoznak.

A Fehér Ház álláspontja világos, az európaiak vagy megoldják a problémájukat, vagy az Egyesült Államok kénytelen beavatkozni.

Harvath a Café Hawelka egyik sarokasztalánál ült. Az ölében fekvő újság alatt egy hangtompítós Beretta lapult. A fakó falakat művészi poszterek borították. A levegőben cigaretta és csokoládé illata terjengett.

Kiitta a kávéját, majd felállt, és az asztalra fektette az újságot.

Célpontja egy másik férfi társaságában az ablaknál ült. Mind a ketten korai harmincasok. Egyikük sem nézett fel.

Harvath odalépett az asztalhoz, és csak ennyit mondott:

– Párizs.

Aztán a férfi álla alá nyomta a pisztoly csövét, és meghúzta a ravaszt.

Bár a Berettát hangtompítóval szerelték fel, a lövés így is hallható volt. A férfi kirakatra fröccsenő agyveleje pedig kifejezetten látható volt.

A vendégek sikítózni kezdtek, menekülés közben feldöntötték az asztalokat és a székeket. Mások dermedt mozdulatlanságban ültek tovább, vagy azért, mert sokkot kaptak, vagy azért, hogy ne vonják magukra a támadó figyelmét.

A CIA igazgatója egy Rembrandtot kért – *látványos, merész és világos* üzenetet. Harvath pontosan ezt nyújtotta.

Kilépett a kávézó hátsó ajtaján, levette a sapkáját, szétszerelte a pisztolyt, és mindent a zsebeibe csúsztatott.

Néhány perccel később belépett a hat utcára lévő Hotel Sacherbe. Borraalót adott a kabátját és táskáit előhozó ruhatáros lánynak, majd a mosdóban átöltözött és rendbe szedte magát.

A mosdókagylónál megmosta a kezét. Senki sem fog tudni egyértelmű személyleírást adni róla a rendőrségnek. A szemtanúkat megbénította a félelem, és az események gyorsasága.

A pincér is csak annyira fog emlékezni, hogy egy fehér férfi németül, hadarva adta le a rendelését.

Ha vissza is tudják követni a Hotel Sacherig, a ruhatáros lány is csak annyit tud majd mondani, hogy a férfi jóképű volt. Kizárt, hogy arra is pontosan emlékezzen, hogy 180 centi magas, homokbarna hajú és kék szemű. De ha mégis, addigra ő már messze jár majd.

A hotel előtt leintetett egy taxit a portással, és a pályaudvarra vitette magát. Hamis nyomot hagyva vett egy jegyet Klagenfurtba, egy határ menti kis faluba.

Aztán elhagyta a vasútállomást, lement a közeli metróállomásra, és hat megállót ment a metróval.

Húsz percig bóklászott Bécs egyik sötét negyedében, majd leintett egy taxit, és a Ristorante Va Benéhez ment. Biztos volt benne, hogy senki sem követte, így aztán nyugodtan kiült a teraszra, és rendelt egy sört.

Nemsokára vége. Hamarosan kifut a hajó. Egy sör azonban még belefér.

Nem is a sört kívánta igazán, inkább ezt az öt perc nyugalmat. Öt percet, ami alatt kiléphet az egyik szerepből, és beléphet a másikba.

Így még soha nem dolgozott. Bármennyire is okos az ember, sosem jó, ha egyszerre két csapatban játszik, és kihívja maga ellen a sorsot. Mert ha a dolgok megborulnak, a hibákkal együtt a hullák száma is megnő.

Rápillantott az órájára. *Ennyit az öt perc nyugalomról.* Pénzt vett elő a zsebéből, lehajtotta az utolsó korty sörét, rendezte a számláját, majd távozott.

A Bécsi Kikötő mindössze másfél kilométerre feküdt az étteremtől. Útközben a Dunába dobta a Berettát és a hangtompítót.

Aztán magához vette az útlevelét, a belépőkártyáját és egyéb holmiját, melyeket egy zacskóba csomagolt, és egy szemeteskonténer aljához erősített. Mindent visszarendezett a zsebeibe, majd végigtapogatta magát. A világért sem szerette volna, hogy bármilyen nyom is a gyilkossághoz kösse.

Fellépett a hajó rámpájára, és mosolyogva felmutatta a belépőkártyáját a hajó személyzetének. A táskáit a röntgengép szalagjára helyezték, ő pedig átsétált a fémdetektoros kapun.

Negyedik napja volt a hajón. Ha egy terrorista ezt a hajót pécézné ki magának, több tucat módon is hatalmas pusztítást vihetne véghez, és semmit sem kellene átcsempésznie hozzá a röntgengépen vagy a fémdetektoron.

Miután a legénység meggyőződött róla, hogy semmi veszélyes nincs nála, visszaadták neki a holmiját, és üdvözölték a fedélzeten.

Az egyik lelkes matróz még azt is megkérdezte tőle, hogyan telt a napja a parton, de mire befejezte a mondatot, Harvath már majdnem átért az előtéren.

A kabinjához érve megállt az ajtó előtt, és fülelni kezdett. Semmi. Kihalászta a zsebéből a kártyáját, és benyitott.

Sötét volt odabent. A villanykapcsoló felé nyúlt, de a keze megállt a levegőben. Nyitva volt a kabin üveg tolóajtaja. Valaki állt az erkélyen.

4. fejezet

HARVATH TUDTA, hogy egyszer ez a pillanat is eljön. Nem akarta, de nem volt mit tenni. Ledobta a táskáit a kanapéra, és kísértelt az erkélyre.

Lara Cordero a korlátnak dőlve kortyolgatta pezsgőjét. Ruhája tökéletesen simulat hibátlan alakjára. Egy hűvös fuvallat meglibbentette hosszú, barna haját. Akár a hajótársaság modellje is lehetett volna. Gyönyörű volt.

– Hogy ment? – kérdezte, továbbra is a Dunát bámulva.

Harvath semmit sem mondott neki, de Lara nem ostoba. Amióta csak földet értek Európában, hívásokkal és e-mailekkel bombázták, és egy olyan okostelefont használt, amit a nő azelőtt még nem látott. Lara eléggé ismerte ahhoz, hogy összeálljon neki a kép.

Tavaly ősszel megígérte neki, hogy elviszi valami szép helyre. Éppen az előtt, hogy egy megalomániás őrült az ENSZ-nél szabadjára engedett egy pusztító vírust. Ők ketten Alaszkában várták ki, míg a dolgok elcsendesednek. Nem éppen ilyen vakációt képzeltek el maguknak. Ez a hajókázás a Dunán már sokkal kellemesebb volt. Legalábbis Larának. Harvathnak dolga volt Bécsben, pont azért javasolta éppen ezt a kirándulást.

Az iszlamisták által elkövetett terrorcselekmények száma ugrásszerűen megnőtt Európában. Sok amerikai halt meg, az Egyesült Államok pedig világosan kifejezte, hogy mit vár el európai szövetségeseitől. Ideje bekeményíteni. Ez már háború.

A terroristák leendő áldozataik közé vegyültek. Kihasználva a Nyugat szabadságát és nyitottságát, könnyű célpontokat támadtak meg. Templomokat, kávézókat, éttermeket, tranzitközpontokat, turisztalátványosságokat, sporteseményeket, koncerteket, mozikat és iskolákat.

Nem harcosok voltak, egyszerű vademberek. Örültség lenne azt hinni, hogy megbocsátást nyerhetnek azoktól a nemzetektől, melyeknek polgárait lemészárolják. Egyébként is csak egyetlen dolgot tisztelnek, a nyers erőt.

Abubakar al-Sisani volt a felelős azért a párizsi merényletsorozatért, melyben több amerikai is meghalt. Az, hogy ilyen nyíltan mutatkozott Bécsben, azt is mutatta, hogy egyáltalán nem tart megtorlástól. Harvath most gondoskodott róla.

Ez egyértelmű üzenet lesz a többieknek. Ha amerikaiakat öltök, Amerika bosszút áll rajtatok. Nem számít, hol rejtőztök, és nem számít, meddig tart felkutatni benneteket. Harvath örömmel adott át ilyesfajta üzeneteket.

Ez a bécsi hajókirándulás túl jó lehetőség volt Harvath számára ahhoz, hogy kihagyja. A kirándulás tökéletes álcát biztosított ahhoz, hogy végrehajtsa feladatát.

Larával mélypontra került a kapcsolatuk. Szükségük volt erre a kiruccanásra, hogy eldöntsék, hogyan tovább.

Bár a járvány csak rövid ideig tartott, brutális pusztítást végzett. Szinte mindenki ismer valakit, akit érintett. Lara is. Két felettese is életét veszttette. A nő ez után elképesztő ajánlatot kapott.

A Bostoni Rendőrség elő akarta léptetni gyilkossági nyomozóból a teljes egység parancsnokává.

Hihetetlen lehetőség, mely egyben azt is jelenti, hogy Bostonban kell maradnia.

Harvath Lara áthelyezésének reményében minden kapcsolatát bevettette Washingtonban, de ők is hasonló problémákkal küszködtek. Ők is kivételes embereket veszítettek el, akiket azonban csak előléptetésekkel akartak pótolni. Lara seholy máshol nem kapna hasonló ajánlatot.

Harvathnak nehezebbre esett elismerni, de ez a legjobb döntés, amit csak Lara hozhatott. Tisztelte a nő hűségét az osztály felé, ami mindig kiállt mellette, és csodálta a város iránti szeretetét.

Az is sokat nyomott a latba, hogy idősödő szülei éppen az alatta lévő lakásban éltek. Ők már abban a korban jártak, amikor az ember már nem kezd új életet valahol máshol. Szoros a kapcsolatuk, és minden barátjuk Bostonban él. Lara fia sem örülne, ha a nagyszülei nélkül kellene Virginiába költöznie. Vagy együtt mennek, vagy sehogy.

Harvath megértette ezt. Szereti Larát, és azt akarja, ami a legjobb számára: fogadja el az előléptetést. Szereti Larát, ezért azt akarta, hogy utolsó kirándulásuk különleges legyen.

Arra nincs esély, hogy ő Bostonba költözzön. Az ő feladatait nem lehet távmunkában végezni. Immár a CIA-nak dolgozott, az elnök pedig sokszor magához hívatta. Az Egyesült Államok terrorizmus elleni harca új szintre lépett, ami Harvath számára is több munkát jelentett.

Ő persze nehezen jutott erre a döntésre. Tíz, vagy talán öt év múlva már lehet, hogy másképpen látná a helyzetet. Most azonban még nem. Túl nagy a tét.

A világ egyre veszélyesebbé válik. Nevetség tárgyává tették az amerikai álmot, és Harvath tudta, hogy az amerikai álmot nem élheti túl, ha senki nem hajlandó megvédeni. Egész életében a saját érdekei elé

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

helyezte az ország érdekeit. Ezt tette a SEAL tagjaként is, majd több más szerepkör után most is. Soha nem áll le, kerüljön bármibe is, vagy okozzon bármekkora fájdalmat neki.

Párizs után is behívatta az elnök. Harvath megosztotta vele az elméletét, mely szerint az emberek a bárányok, a terroristák pedig a farkasok. Ha meg akarjuk védeni a bárányokat, pásztorkutyákra van szükségünk. Olyanokra, mint Harvath.

Az elnök elgondolkozott ezen, majd elmondta, ő hogyan látja a dolgot. Igen, az Egyesült Államoknak szüksége van pásztorkutyákra. De farkasölőkre is. Ő így látta Harvathot, és szerinte ez a legjobb módja annak, hogy megvédjék a bárányokat.

– Nem várjuk ölbe tett kézzel, hogy a farkasok megjelenjenek a karám körül – mondta az elnök. – Megkeressük őket, felkutatjuk, hol élnek, hol táplálkoznak és hol alszanak. Olyan kegyetlenséggel vadászunk le őket, amelyet még nem láttak. Ha csak a karám felé pillantanak, végük.

Harvath soha életében nem hallott még ilyen erős kijelentést. Ez nem a kameráknak szólt, és nem is a választóknak. Az elnök teljesen meg volt róla győződve, hogy csak így győzhetnek. Harvath pedig ettől még jobban tisztelte őt.

Oldjátok el a láncainkat, és hagyjátok, hogy végre tegyük a dolgunkat. Az ügynökök és a különleges alakulatok emberei egyfolytában ezt mondogatták. Harvath most megkapta az esélyét, és nem állt szándékában elszalasztani.

Kihúzta a vödörből a hideg pezsgősüveget, és töltött magának.

– Lehet róla szó, hogy legalább Budapestet együtt élvezzük ki holnap, mielőtt hazarepülünk? – kérdezte Lara még mindig a folyót bámulva.

Odasétált a nőhöz, és átölelte. Megcsókolta a nyakát, és már éppen válaszolni akart, amikor rezegni kezdett a telefonja.